

Partifæller rundt om i Landet ikke alene med Forundring men ogsaa med Sorg og dyb Harme var Vidne til, at en af deres Førere, ja selve Partiets Æresformand gjorde sig personlig Fordel af en Bladindustri, der spekulerede i Folkets Fordærv.

Han sluttede sin lange Tale med at sige, at ingen vilde nægte Enslev Tak og Anerkendelse for hans Fortjenester som en af Grundlæggerne af det danske Folks Selvstyre. Men han havde i den senere Tid aabenbaret en sygelig og stadig mere ubehersket Ødelæggelseslyst overfor sit eget Livsværk. Frihedens sande Venner i Landet maatte nu kræve, at der stilledes ham Valget mellem at støtte Partiets Regering i dennes Arbejde for Folkets moralske, religiøse og økonomiske Genrejsning eller at vige Formandspladsen til Trods for, at den i sin Tid var tildelt ham som et livsvarigt Æressæde.

Da han satte sig ned, fik Stemningen Udløsning i en kraftig Tilslutning. Provst Broberg, der havde Plads ved Siden af ham, trykkede hans Haand.

Det var nu Meningen, at Højskoleforstander Aleksandersen skulde have haft Ordet som Repræsentant for den yngre Generation. Men til almindelig Forbavselse rejste Tyrstrup sig og ønskede at tale.

Fra en høj Kandelaber med flere Lys, der stod foran ham, kastedes der et flakkende Skær over hans Ansigt. Man kunde se, at han var stærkt bevæget og havde en vigtig Meddelelse at gøre. Paa Væggen tæt bagved ham tegnede hans mangedoblede Skygge sig som en Klynge lyttende Taageskikkelser.

„For at forhindre Fortsættelsen af en Debat, som Forholdene har gjort overflødig, betænker jeg mig ikke paa at gøre d'Herrer bekendt med Indholdet af en Skrivelse, jeg idag har modtaget fra Enslev. Da jeg imidlertid endnu ikke har haft Lejlighed til at fremlægge den for Partistyrelsen, maa jeg bede Dem alle om foreløbig at betragte min Oplysning som strengt fortrolig. Enslev meddeler, at han ønsker sig fritaget for sine politiske Tillidshverv og saaledes ogsaa fratræder Formandsskabet.“

Der gik et Brus af glad Overraskelse gennem Forsamlingen.